

bringe Forlig tilveie; thi den fornærmede Part er allerede i en Andens Hænder, som har lovet ham, at han skal nok vinde sin Sag, og at han skal faae baade den ene og den anden Ret imod den Part, der efter hans Formening er Fornærmeren. Derfor lede disse Forligsprøver, som nu blive afholdte, overmaade sjældent til Forlig. Men det er min Overbeviisning, at, naar der udnævnes Forligsmæglere paa Landet, dygtige, indsigtsfulde og rettskafne Folk, som nyde deres Medborgeres Tillid, saa vil det være meget let for en saadan i det practiske Liv at skaffe Forlig tilveie, endnu medens et saadant er at opnaae. Det er min Hovedgrund, og jeg holder mig overbevist om, at, naar slige Forligsmæglinger blive paabudne og indrettede her i Landet, vil man finde, jeg kan uden Overdrivelse sige det, at af 10 Sager ville idetmindste de 7 blive forligte af Forligsmægleren, naar man træffer et heldigt Valg paa en saadan. Jeg troer ikke, at der udfordres særdeles store Kundskaber hos den Mand, der skal være Forligsmægler; hvad jeg først og fremmest sætter Priis paa, er, at han i en særdeles Grad er i Besiddelse af sine Nærmeskes Afgtelse; da vil han, ved at tage Sagen paa en simpel og jevn Maade, vel vide at tilveiebringe Forlig. Jeg skal med disse Ord for Dieblirket tillade mig at henstille denne Sag og afvente, hvad den høitærede Justitsminister vil sige om det Forslag, som her er gjort. Det er en Selvsølge, at man meget gjerne, hvis Justitsministeren skulde have Bæsenligt at indvende, kunde ønske mellem denne og den næste Behandling en Conference med ham, hvis der i enkelte af Paragrapherne kunde være adskillige Ting at rette, og dette har ogsaa, saavidt jeg veed, været hele Udvalgets Mening, idet det fremsatte det nærværende Forslag.

Jeg skal endnu blot, forinden jeg sætter mig, tillade mig nogle Ord i Anledning af, hvad den ærede Den Landstingsmand for 6te Kreds (Vardensfleth) har bemærket, navnlig først med Hensyn til det Forslag, som Udvalget har tilladt sig at stille ved §§ 9 og 10, hvorefter man for Fremtiden ikke skulde være bundet, saaledes som hidtil, til halvaarige Tjenester, men at det skal staae Lyendet frit

for at lade sig fæste for kortere eller længere Tid. Jeg skal herved tillade mig at henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa, at det er et Factum, at i Kjøbenhavn er Tjenestetiden næsten altid kortere, — der er jo her ingen lovbestemt Tjenestetid, — og jeg skal da henstille, om det vil være gjørligt, naar man ved denne Lov netop tilfigter at indføre et almindeligt eensartet System for hele Landet, at gennemføre Bestemmelsen om et halvt Aars Tjenestetid paa Landet og dog lade den fortløbende bestaae for Kjøbenhavn; og jeg vil gaae videre, og udtale den Anskuelse, at, hvis man vil holde paa den længere Tjenestetid paa Landet, maa man ogsaa gennemføre den i Kjøbstæderne. Jeg troer, at det er en af denne Lovs gode Sider, at de mange Forskjelligheder, som have fundet Sted med Hensyn til Lyendeforholdene, ere søgte udjævnedes paa en naturlig Maade, saa at de blive eens og ligedannede for hele Landet. Med Hensyn til, hvad det samme ærede Medlem har bemærket i Anledning af Udvalgets Forslag til §§ 15 og 48 om, at iskedetfor at der i Udfæstet staaer, at Lyendet skulde være pligtigt til at flytte indtil 6 Mill med sin Huusbonde, skulde der sættes 1 Mill, skal jeg tillade mig at yttre, at dette Spørgsmaal har været meget omdebatteret i Udvalget, idet man var uenig om, hvorvidt man skulde gaae. Fra Begyndelsen af var man tilbøielig til at gaae ind paa at holde sig „indenfor Sognets Grændse“, men man fandt, at dette vilde støde paa Vanskeligheder, idet det kunde tænkes, at Huusbonden kunde boe paa en enligliggende Gaard ved den yderste Grændse af Sognet, og det forekom os da, at det vilde være for strengt, at Lyendeforholdet, naar Huusbonden flyttede et ganske kort Stykke over i Nabosognet, skulde kunne fordres hævet. At sætte 6 Mill som Grændse, antog vi for at være altfor langt, thi det er en vitterlig Kjendsgjerning, at paa Landet tager Lyendet overordentligt meget Hensyn til det Sted, hvor det skal tjene, det tager ikke blot Hensyn til Personen, men ogsaa til Stedet. Det fattige Lyende, og navnlig den yngre Deel af denne Klasse af Befolkningen, kan ikke være tjent med at komme langt bort fra det Sted, hvor det er født og hjemmehørende, hvorved den